

Leila käveli lehmihaan reunamilla olevaa polkua pitkin. Hän ei ollut halunnut herättää lapsia mukaansa. Joskus oli hyvä olla vain itsekseen hän ajatteli. Leila lähti joelle päin. Voisin vaikka soutaa pienen matkan, hän tuumi. Tänäpäin olisivimeinen lomapäivä ja kotiinlähdöllä ei ollut mitään kiirettä. Tultuaan veräjän luo, hän tunsu sadepisaroita kasvoillaan. Voi ei! Miksi minä en huomannut pilviä, mistä ne nyt ilmestyivät? Tuuli yltyi nopeasti. Leila pisti juoksuksi, käyn sitten vaikka riihellä hän päätti. Leila juoksi mekko hulmuten kostean viidan halki. Oksat takertuivat hänen helmoihinsa ja hän kaatui päistikkaa märkään nokkospuskaan. Voi helvetin helvetti! Tietysti nokkospuskaan, että pitikin! Hä noitui ja jatkoi juoksuaan. Polvet olivat verinaarmuilla ja nokkosenpolttamat kirvelivät vietävästi. Kunpa ehtisin riihelle ennen kuin myrsky yltyy täyteen mittaansa. Onneksi vaari jäi vielä sisään, lapsilla ei ole siellä mitään hätää. Ladolle saapuessaan hän asettautui heinien päälle, sytytti tupakan ja varoi sytyttämästä koko riihtä tuleen. Hän seurasi myrskyn yltymistä riihen pienestä neliruutuisesta ikkunasta, li jotenkin upeata ja samalla ihan saatanan pelottavaa. Mitäs jos se iskee tänne? Mutta miksi iskisi, riihi on ollut paikoillaan varmaan sata vuotta. Kai salama jo olisi polttanut tämän moneen kertaan aiemmin, jos olisi polttaakseen. Ukkosenjyrinän keskeltä kuului outo ujeltava ääni. Leila ei osannut yhdistää sitä mihinkään aikaisemmin kuulemaansa. Ukkonen jyrisi yhä kovempaa, salamat välähtelivät ja kohta kuului kova räsähdys. Leila hätkähti ja ajatteli, että nyt se kyllä iski lähelle. Ujeltava ääni tuli lähemmäksi ja hän uskaltautui katsomaan ovelle. Mikä tuo on? Hän tunsu kylmät väreet koko kehollaan ja jähmettyi peloissaan. Oudolla tavalla kirkas jättäiläismäinen valopallo väreili noin metrin korkeudessa joen ja riihen välissä. Se näytti samanaikaisesti valkoiselta valolta ja kirkkaalta pyöreältä juuri pestyltä ikkunalta. Kuului samankaltainen ääni, kun junan ovipumpusta ja sen jälkeen valo laskeutui maahan asti. Leila olisi halunnut huutaa mutta ei saanut ääntäkään aikaiseksi. Hänen silmänsä olivat kauhusta laajentuneet ja hän kaatui pyörtäneenä sateeseen. Leila kuuli kummallista ääntä, aivan samanlaista mitä hän oli kuullut joskus, kun sähkökaapeli oli rikkoutunut muuntajasta. Yläpuolella loisti aurinko. Leila ei tiennyt missä hän on, ritisevä ääni kuului sivummalta. Leila kuuli ihmisen puhetta, ymmärrettävää mutta oudolla onton pehmeää sanailua. Leila avasi silmänsä ja häikäistyi pyöreän valon kirkkaudesta. Valo ei ollutkaan aurinko hän ajatteli, vaan hohde jostain valaisimesta. Leila yritti kääntää päätään, mutta hänen otsaansa puristi jonkinlainen panta, eikä hän pystynyt liikuttamaan päätään. Leila totesi, että minähän en pysty liikkumaan ollenkaan. Tämä on ihan kauheata, jos tästä selviän niin kiitän Jumalaani. Leila kuuli taas tuota kummallistapuhetta. Ääni puhui. Kyseessä on noin kolmekymmentä auringonkiertoa elänyt naaraspuolinen elukka. Olemme havainneet, että naaraselukan laajin kuollut osa on värjätty alkukantaisella väriyhdistelmällä tummaluonnoksi. Todellinen väri tällä naaraseukalla on kauhtava. Ei jumalauta ole totta! Mitä kummia nämä oikein ovat Leila ajatteli ihmeissään. Ääni jatkoi, otamme näytteet kuolleista osista sekä naaraselukan suusta. Muita näytteitä ei ole tilattu. Olkaa hyvät ja aloittakaa, toimikaa nopeasti. Mitä teemme loppuelukalle? kysyi uusi samankaltainen ääni, tämän äänen rätinä oli aikaisempaa hitaampaa. Jätetään siihen mistä löytyi. Naaraselukka saa jatkaa olemistaan kunhan ei huuda niin kuin ne pari edellistä uroselukkaa tekivät. Uroselukat ovat huomattavasti heikompia ja pelokkaampia kun nämä nartut, ääni jatkoi. Leila tunsu kuinka hänen sormien -ja varpaiden kynsiänsä raaputettiin ja leikeltiin. Leilan suu avattiin ja pakotettiin auki oudolla pyöreällä kehikolla. Hän oli kauhuissaan ja, kun hän näki olennon kasvot hän huomasi, että olennolla ei ollut silmiä. Tyhjät pohjattomat silmäkuopat edessään hän katsoi suoraan pään sisään. Olennon päässä pyöri pieniä ovaalinmuotoisia valoptäpliä. Kun täplät törmäilivät toisiinsa ne aiheuttivat rätinää ja kipinäintiä. Ihan hirveätä, ajatteli Leila. Ritinä yltyi ja hän tunsu vihlausun kielessään ja

kitalaessaan. Tyhjäsilmainen olio kiskaisi hänen otsatukkaansa ja leikkasi sitä tukon jollain terävällä. Sähköinen rätinä jatkui. Leilaa tökittiin ja nipisteltiin, se ei erityisesti sattunut, mutta pelotti vietävästi. Leila tiesi, että on oltava hiljaa ja paikallaan, niin ei kävisi niin kuin niille miehille oli käynyt. Leila heräsi poski kostean harmaan ladonlaudan päällä. Taisin nukahtaa, hän ajatteli ja vääntäytyi pystyyn. Sade oli loppunut ja aurinko nostatti lämmintä höyryä riihen katosta. Myöhemmin Leila ei muistanut mitään tapahtuneesta, mutta hän ihmetteli, miksi otsatukasta on lähtenyt iso tuppo hiuksia ja polvissa ei ole naarmuakaan.